

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 16 2018, nummers 386 – 407 dinsdag 24 april 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Waterwet.....	12
Bijstand	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
Drank- en horecawet.....	16
Inburgering.....	17
Rijkswet op het Nederlanderschap	18
Wet arbeid vreemdelingen	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht.....	25
Taalanalyse.....	25
Unieburgers	25
Richtlijnen en verordeningen	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 386

MK ABRS, 18-04-2018, 201706067/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

VERTROUWENSBEGINSEL. Het vertrouwensbeginsel strekt niet zo ver dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden nagekomen. Er kunnen belangen aanwezig zijn die zwaarder wegen dan de belangen van degene jegens wie de verwachtingen zijn gewekt, bij het honoreren van het gerechtvaardigd vertrouwen. In dit geval heeft het college niet deugdelijk gemotiveerd waarom het algemeen belang en het belang van een derde zwaarder wegen dan het belang van [appellant] bij het honoreren van het gerechtvaardigd vertrouwen.

Weigering aan [appellant] omgevingsvergunning te verlenen voor de bouw van een blokhut)[...].

[...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college de gevraagde omgevingsvergunning niet mocht weigeren. Hij voert daartoe aan dat het vertrouwensbeginsel is geschaad door de omgevingsvergunning te weigeren, terwijl in een brief van de gemeente stond dat deze kon worden verleend.

[...]

De rechtbank heeft in haar tussenuitspraak van 9 januari 2017 overwogen dat de brief van 28 april 2015 een ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezegging inhoudt, waaraan [appellant] een gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontlenen dat het college een omgevingsvergunning voor de blokhut zou verlenen. Het college is niet tegen deze tussenuitspraak opgekomen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 22 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA0675](#)) strekt het vertrouwensbeginsel niet zo ver dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden nagekomen. Er kunnen belangen aanwezig zijn die zwaarder wegen dan de belangen van degene jegens wie de verwachtingen zijn gewekt, bij het honoreren van het gerechtvaardigd vertrouwen. De rechtbank is daarom terecht toegekomen aan de beantwoording van de vraag of het college dergelijke belangen, waaronder het algemeen belang en belangen van derden, terecht aanwezig heeft geacht.

[...]

Gelet op de stukken, waaronder een luchtfoto, en de op de zitting gegeven toelichting, is de Afdeling van oordeel dat het college zich op onjuiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat het perceel ligt in een lint van woonbebouwing met eventueel daarnaast of -achter bedrijfsbebouwing.

[...]

Het voorgaande betekent naar het oordeel van de Afdeling dat het college zich ook op onjuiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat een woning achter de

bedrijfsbebouwing leidt tot aantasting van de stedenbouwkundige opzet, omdat een eenduidige stedenbouwkundige opzet ontbreekt.

Wat de belemmering van omliggende bedrijven betreft overweegt de Afdeling het volgende. Uit de stukken is niet gebleken in welke mate de bedrijven aan de [locatie 4] en aan [locatie 5] verder in hun bedrijfsvoering en het bedrijventerrein ten zuidwesten in zijn ontwikkeling zullen worden beperkt door het gebruik van de blokhut voor wonen. In de nabijheid van deze percelen en het bedrijventerrein staan immers al woningen die dichterbij deze percelen staan.

Tenslotte is niet gebleken welk concreet belang [persoon], die woont op perceel [locatie 3], heeft bij de weigering van de gevraagde vergunning. Het college heeft niet inzichtelijk gemaakt of en hoe de aanwezigheid van de blokhut en het gebruik daarvan voor wonen daadwerkelijk tot overlast leidt bij hem.

Gelet op het voorgaande heeft het college niet deugdelijk gemotiveerd waarom het algemeen belang en het belang van een derde zwaarder wegen dan het belang van [appellant] bij het honoreren van het gerechtvaardigd vertrouwen. De rechtbank heeft dit niet onderkend en daarmee ten onrechte de rechtsgevolgen in stand gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:1257](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 387

MK ABRS, 18-04-2018, 201700845/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Bestemmingsplan 1.7

HANDHAVING. Uitleg begrip bedrijfswoning in bestemmingsplan.

Bestemmingsplan geeft geen nadere definitie van het begrip "functionele gebondenheid". Een redelijke uitleg van het begrip functionele gebondenheid brengt met zich, dat van een bedrijfswoning in de zin van artikel 1.7 van de planregels sprake is, indien het bedrijf er een redelijk belang bij heeft dat de betrokkene ter plaatse woont.

[...] onder aanzegging van bestuursdwang gelast om de particuliere bewoning van het pand aan de [locatie] te Deventer (hierna: het perceel) binnen drie maanden te (doen) staken en gestaakt te houden.

[...] Ingevolge artikel 1.7 van de planregels bij het bestemmingsplan wordt onder een bedrijfswoning verstaan: "een woning in of bij een gebouw of op een terrein, die hoort bij en functioneel gebonden is aan een bedrijf, instelling of voorziening in dat gebouw of op dat terrein".

In geschil is of de woningen in het pand op zodanige wijze worden gebruikt, dat zij horen bij en functioneel gebonden zijn aan het ter plaatse gevestigde bedrijf, en dat dus is voldaan aan de definitie van een bedrijfswoning.

[...] De Afdeling is van oordeel dat het college een onjuiste uitleg aan artikel 1.7 van de planregels heeft gegeven. Het bestemmingsplan geeft geen nadere definitie van het

begrip "functionele gebondenheid" en ook de toelichting op het bestemmingsplan geeft geen invulling aan dit begrip. Gelet op de bewoordingen van dit begrip kan, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet worden afgeleid dat de bewoning van de bedrijfswoning slechts zou zijn toegestaan indien de bewoning van die woning vanuit het oogpunt van de dagelijkse bedrijfsvoering noodzakelijk is. Aan de in artikel 5.8.2 van de planregels opgenomen wijzigingsbevoegdheid, ingevolge waarvan bij een bedrijf behorende gronden de aanduiding "bedrijfswoning" kunnen krijgen, mits de permanente noodzaak voor de bedrijfsvoering van het betreffende bedrijf is aangetoond, kan in dit geval geen argument worden ontleend voor de door het college voorgestane uitleg. Uit de toelichting bij het bestemmingsplan volgt dat van de bevoegdheid om nieuwe bedrijfswoningen toe te staan slechts gebruik kan worden gemaakt in uitzonderlijke situaties en onder strikte voorwaarden. Deze voorwaarden kunnen naar het oordeel van de Afdeling niet worden gebruikt om het begrip "functionele gebondenheid" van een bestaande bedrijfswoning nader in te vullen, omdat deze voorwaarden nadere beperkingen aanbrengen bij de reeds bij recht toegestane bedrijfswoningen. Als de planwetgever had beoogd deze beperkingen ook bij bestaande bedrijfswoningen te doen gelden, had hij dat in de definitie van het begrip bedrijfswoning moeten opnemen. Naar het oordeel van de Afdeling brengt een redelijke uitleg van het begrip functionele gebondenheid met zich, dat van een bedrijfswoning in de zin van artikel 1.7 van de planregels sprake is, indien het bedrijf er een redelijk belang bij heeft dat de betrokkene ter plaatse woont. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1288](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 388

MK ABRS, 18-04-2018, 201703399/1/A1

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. Uitleg begrippen "aanbouw" en "hoofdgebouw" in bestemmingsplan. Nu in dit geval het achterste gedeelte van het gebouw onderdeel uitmaakt van het hoofdgebouw, is de erfbebouwingsregeling van artikel 11.2.3 van de planregels, waaronder het verbod op dakterrassen, niet van toepassing. Geen strijd met het bestemmingsplan.

[...] weigering omgevingsvergunning [...] voor het plaatsen van vlonders en een hekje op het dak van een woning [...].

[...] Om te bepalen of het achterste gedeelte van het gebouw een aanbouw is als bedoeld in het bestemmingsplan, dient gelet op de definitie van het begrip 'aanbouw' eerst te worden bepaald wat het hoofdgebouw is. Uit de definitie van het begrip 'hoofdgebouw' volgt dat dit een gebouw is dat door constructie, afmetingen of functie als belangrijkste

bouwwerk valt aan te merken en waarin de hoofdfunctie ingevolge de bestemming is of wordt ondergebracht. Door alleen de constructie en afmetingen bepalend te achten voor beantwoording van de vraag of het gedeelte waarin het dakterras is voorzien als aanbouw is aan te merken, heeft de rechtbank met het college miskend dat uit de definitie van het begrip 'hoofdgebouw' volgt dat het gaat om een nevenschikking. Het gaat om een gebouw dat door constructie, afmetingen óf functie als belangrijkste bouwwerk valt aan te merken. Aan de functie van het bouwwerk komt, anders dan de rechtbank heeft overwogen en waar het college van uit gaat, derhalve wel betekenis toe. Daarnaast geldt blijkens de definitie van het begrip 'hoofdgebouw' als cumulatieve eis dat in het gebouw de hoofdfunctie ingevolge de bestemming is of wordt ondergebracht. De hoofdfunctie ingevolge de bestemming is "Wonen" met de nadere aanduiding "Gestapeld wonen". De hoofdfunctie is mede ondergebracht in het achterste gedeelte van het gebouw. In dat deel bevindt zich op de begane grond de keuken en een slaapkamer en op de bovengelegen appartementen het grootste deel van de keuken. Deze functies zijn essentieel voor het realiseren van de bestemming. Het achterste gedeelte van het gebouw maakt derhalve gelet op de definitie van het begrip 'hoofdgebouw' onderdeel uit van dat hoofdgebouw. Dat het achterste gedeelte van het gebouw wat betreft massa en in architectonisch opzicht ondergeschikt is aan de rest van het gebouw doet, gelet op vermelde nevenschikking en het cumulatief vereiste, aan dit oordeel niet af. Ook het samenstel van de planregels doet dat, anders dan het college ter zitting heeft gesteld, niet, nu uit de definitie van het begrip 'aanbouw' volgt dat het gaat om een afzonderlijke ruimte gebouwd aan een hoofdgebouw.

Nu het achterste gedeelte van het gebouw onderdeel uitmaakt van het hoofdgebouw, is de erfbebouwingsregeling van artikel 11.2.3 van de planregels, waaronder het verbod op dakterrassen, niet van toepassing. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2018:1260](#)

JnB2018, 389

MK ABRS, 18-04-2018, 201704214/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 onder a onder 2°, 2.7
Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer) bijlage: kolom 1 categorie 11.2 van onderdeel D

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 lid 9, 5 lid 6

WABO. In dit geval is geen sprake van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer die aan toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor in de weg staat. Wat de aard en omvang betreft is slechts sprake van een beperkte wijziging van het toegestane gebruik van een deel van een bestaand winkelgebouw. Dat het voorziene gebruik in strijd is met het bestemmingsplan betekent niet dat reeds daarom van een stedelijk ontwikkelingsproject moet worden gesproken.

Ladder voor duurzame verstedelijking is niet van toepassing.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen en gebruiken van het gebouw
[...] ten behoeve van het oprichten van een Decathlon, het plaatsen van reclame en het

realiseren van een playground op het buitenterrein van het perceel.

[...] Onder verwijzing naar haar uitspraak van 15 maart 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:694](#)) en haar uitspraak van 31 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:348](#)) overweegt de Afdeling dat het antwoord op de vraag of sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer, afhangt van de concrete omstandigheden van het geval, waarbij onder meer aspecten als de aard en de omvang van de voorziene wijziging van de stedelijke ontwikkeling een rol spelen. Uit deze uitspraak volgt eveneens dat het antwoord op de vraag of een activiteit kan worden aangemerkt als een activiteit als bedoeld in kolom I van categorie 11.2 van onderdeel D van de bijlage bij het besluit mer, niet afhankelijk is van het antwoord op de vraag of per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen ontstaan.

[...] De Afdeling is van oordeel dat in dit geval, waarbij wat de aard en omvang betreft slechts sprake is van een beperkte wijziging van het toegestane gebruik van een deel van een bestaand winkelgebouw, geen sprake is van een (wijziging van een) stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit mer die aan toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor in de weg staat. Dat het voorziene gebruik in strijd is met het bestemmingsplan, waarin, [...], wordt uitgegaan van thematisering en branchering, betekent niet dat reeds daarom van een stedelijk ontwikkelingsproject moet worden gesproken. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. [...]

[...] Anders dan [...] betogen, is de ladder voor duurzame verstedelijking niet van toepassing, nu het college met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo omgevingsvergunning heeft verleend. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1724](#), volgt uit artikel 5.20 van het Bor dat slechts voor zover een omgevingsvergunning met toepassing van het bepaalde onder 3o van artikel 2.12, eerste lid, onder a, van de Wabo wordt verleend, artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro van overeenkomstige toepassing is. Dat in het Detailhandelsbeleid is vermeld dat nieuwe initiatieven, die planologisch niet zijn toegestaan op een bepaalde locatie, worden getoetst aan de ladder voor duurzame verstedelijking betekent naar het oordeel van de Afdeling niet dat is bedoeld om daarmee een ruimere uitleg te geven aan artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro en beoogd is alle initiatieven te toetsen aan de criteria die daarin zijn opgenomen.

Het vorenstaande laat evenwel onverlet dat het bouwplan niet in strijd mag zijn met een goede ruimtelijke ordening. De rechtbank heeft in dit verband terecht overwogen dat ter beoordeling voorligt of verlening van de omgevingsvergunning een onaanvaardbare structurele leegstand in het verzorgingsgebied tot gevolg heeft.

[...] De rechtbank heeft overwogen dat het college, [...], toereikend heeft gemotiveerd dat geen sprake is van uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening onaanvaardbare gevolgen voor de leegstand. De Afdeling ziet [...] geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte tot dit oordeel is gekomen [...]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1297](#)

MK ABRS, 18-04-2018, 201703722/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Werkendam

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 1 aanhef en onder a

WABO. De reeds op het perceel aanwezige schuilschuur kan niet worden aangemerkt als hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1 van bijlage II van het Bor, omdat deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de op het perceel rustende bestemming "Natuur". Dat betekent dat de schuur waarvoor een omgevingsvergunning is aangevraagd niet kan worden aangemerkt als een bijbehorend bouwwerk, zodat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college terecht tot de conclusie is gekomen dat niet met toepassing van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor omgevingsvergunning voor deze schuur kan worden verleend.

Eerst nadat is vastgesteld of er wel een vergunning van rechtswege is gegeven, komt aan de orde of is voldaan aan artikel 4:20c van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:1284](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:1284)

JnB2018, 391

MK ABRS, 18-04-2018, 201705037/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Vlieland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, aanhef en onderdeel 9

WABO. De vraag of een perceel in de bebouwde kom als bedoeld in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor is gelegen, is van feitelijke aard, waarbij de aard van de omgeving bepalend is en van belang is waar de bebouwing nagenoeg feitelijk ophoudt. Verwijzing naar ABRS 20-01-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:106](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2016:106). De plaats van verkeersborden is daarbij niet van belang.

[ECLI:NL:RVS:2018:1294](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:1294)

JnB2018, 392

MK Rechtbank Limburg, 18-04-2018, AWB 16/2104 en AWB 16/2109

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leudal, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e en i

Wet milieubeheer (Wm) 1.1 lid 2 aanhef en onder a

Richtlijn 2011/92/EU bijlage III

Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv)

WABO-milieu. Weliswaar hoeft bij de milieuvergunningverlening geen rekening te worden gehouden met mogelijke hinder die een omwonende ondervindt als gevolg van een bijzondere gevoeligheid voor de vergunde activiteiten, maar dat neemt niet weg dat de selectiecriteria van de Richtlijn 2011/92/EU ertoe nopen om daarmee in een geval als dit wel rekening te houden. Het betreft immers een

gezondheidszorginstelling met een zeer specifieke doelgroep van kwetsbare patiënten, die juist vanwege de kenmerken van de locatie aldaar is gevestigd.

Verlening omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) voor het omschakelen van een pluimveehouderij naar een "Livar-varkenshouderij" op het perceel [adres varkenshouderij].

[...]

[eiseres] en [eisers 1 t/m 5 / eiser 1] stellen zich – kort gezegd – op het standpunt dat in de berekening van Aelmans [Aelmans Ruimte, Omgeving & Milieu B.V., opsteller van de "Vormvrije m.e.r.-beoordeling" – red.] onvoldoende tot uitdrukking wordt gebracht dat de varkens bij een "Livar-varkenshouderij" in de gelegenheid zijn om in de buitenlucht te verblijven. De geurhinder, die als gevolg van de omschakeling van een pluimveehouderij naar een varkenshouderij al fors toeneemt, zal hierdoor, aldus [eiseres] en [eisers 1 t/m 5 / eiser 1], nog meer toenemen. De op reguliere varkensbedrijven toepasbare normen volstaan daarom niet voor "Livar-varkenshouderijen". Gelet hierop, en nu er bovendien sprake is van onduidelijkheden in de berekening van Aelmans en de uitvoering van de stallen en de buitenloop, kan niet worden gesteld dat er geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu zullen optreden.

[...]

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wm onder gevolgen voor het milieu in ieder geval wordt verstaan gevolgen voor het fysieke milieu, gezien vanuit het belang van de bescherming van mensen. Voor de vraag of sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu dient verweerder op grond van bijlage III van de Richtlijn 2011/92/EU rekening te houden met de selectiecriteria: kenmerken van het project, plaats van het project en kenmerken van het potentiële effect. Bij de kenmerken van het project dient in het bijzonder in overweging te worden genomen verontreiniging en hinder. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat geurhinder een aspect is dat in overweging moet worden genomen bij de beoordeling of sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu en dat daarbij moet worden betrokken de extra hinder (of bijzondere gevoeligheid) die patiënten van [eiseres] ondervinden van geur. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in de jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 5 december 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB9428](#)) weliswaar is geoordeeld dat bij de milieuv vergunningverlening geen rekening hoeft te worden gehouden met mogelijke hinder die een omwonende ondervindt als gevolg van een bijzondere gevoeligheid voor de vergunde activiteiten, maar dat neemt niet weg dat voormelde selectiecriteria van de Richtlijn 2011/92/EU ertoe nopen om daarmee in een geval als dit wel rekening te houden. Het betreft immers een gezondheidszorginstelling met een zeer specifieke doelgroep van kwetsbare patiënten, die juist vanwege de kenmerken van de locatie (bosrijke omgeving met een hoge luchtkwaliteit) aldaar is gevestigd.

De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat uitgaande van de hoogst toepasbare geuremissiefactor uit de Rgv de geuremissie ten opzichte van die van de pluimveehouderij (fors) zal toenemen. In de visie van verweerder betekent dit echter niet dat sprake zal zijn van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu. Verweerder heeft

daarbij aansluiting gezocht bij de geurnormen, die, zoals Aelmans heeft berekend, ook in de gewijzigde situatie niet worden overschreden. De rechtbank acht die motivering ontoereikend. Uit de genoemde uitspraak van de Afdeling van 13 december 2017 volgt immers dat de vraag of de varkenshouderij zal kunnen voldoen aan de daarvoor geldende milieunormen niet met de beoordeling van de vraag of belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen worden uitgesloten, kan worden gelijkgesteld. De geldende geurnormen zijn daarom ten onrechte door verweerder als uitgangspunt genomen. Bovendien miskent verweerder door slechts waarde toe te kennen aan de overschrijding van de normen, dat ook een toename van de geuremissie binnen de normen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. De rechtbank verwijst hiertoe naar de bijzondere gevoeligheid voor geur van de patiënten van [eiseres]. Ter zitting heeft [naam 1] toegelicht dat gezonde lucht een belangrijke factor is bij de behandeling van longpatiënten op haar terrein. Longpatiënten zijn gelet op de veel lagere individuele prikkel drempel extra gevoelig voor geur en kleine veranderingen in de geuremissie kunnen voor hen grote, en zelfs fatale, gevolgen hebben. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft laten verrichten naar de gevolgen voor de patiënten van [eiseres] van een toename van de geuremissie binnen de ter plaatse geldende (strengere) normstelling.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:3604](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 29-03-2018 (publ. 16-04-2018), UTR 17/3169 ([ECLI:NL:RBMNE:2018:1390](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 393

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-04-2018 (publ. 13-04-2018), SHE 17/2409

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Boxtmeer, verweerder.

Wet milieubeheer (Wm) 8.41

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c en e

Wet geurhinder een veehouderij 3 lid 4

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 3.115 lid 2, 3.118

ACTIVITEITENBESLUIT. Verkrijging van recht op grond van het

Activiteitenbesluit. Een redelijke uitleg van het Activiteitenbesluit brengt met

zich dat moet worden uitgegaan van het moment waarop feitelijk uitvoering

wordt gegeven aan de melding en - in dit geval - het houden van dieren een

bepaalde geurbelasting veroorzaakt. Op dat moment ontstaat het recht op het

houden van het veebestand dat bij latere meldingen of vergunningverlening kan

worden gebruikt.

Dit brengt een gerechtvaardigd onderscheid met zich tussen enerzijds

inrichtingen die vóór 1 januari 2013 een omgevingsvergunning hadden en die

na 1 januari 2013 onder het Activiteitenbesluit vallen en anderzijds inrichtingen die onder het Activiteitenbesluit vallen maar niet beschikken over een eerdere omgevingsvergunning die het recht geeft om een bepaalde geurbelasting te veroorzaken.

Weigering omgevingsvergunning voor de activiteit oprichten van een veehouderij met melk- en kalfkoeien, vrouwelijk jongvee, vleeskalveren, schapen, dekberen en vleesvarkens op het perceel.

[...]

Wanneer kun je rechten verkrijgen op basis van het Activiteitenbesluit? Het bestaan van deze rechten is van belang bij de toetsing aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv. Dit artikel biedt de mogelijkheid om in een overbelaste situatie (als niet wordt voldaan aan de geurnorm in de Wgv of een geurverordening op basis van de Wgv) toch een omgevingsvergunning te verlenen, voor zover de toename van de geurbelasting ten gevolge van de wijziging van het aantal dieren niet meer bedraagt, dan de helft van de vermindering van de geurbelasting die het gevolg zou zijn van de toegepaste geurbelasting reducerende maatregel bij het eerder vergunde veebestand. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld, wanneer het recht om een bepaalde hoeveelheid vee te houden ontstaat in gevallen waarin de inrichting geheel valt onder de werking van het Activiteitenbesluit. Er zijn verschillende antwoorden mogelijk:

- a. de indiener 'verkrijgt' rechten op het moment van indiening van een volledige melding van een inrichting in overeenstemming met het Activiteitenbesluit;
- b. de indiener 'verkrijgt' rechten op het moment van aanvaarding van een dergelijke melding;
- c. de indiener 'verkrijgt' rechten op het moment van feitelijke uitvoering van een dergelijke melding.

Noch in de Wm, noch in het Activiteitenbesluit heeft de wetgever een expliciete keuze voor een van deze drie opties gemaakt. In artikel 8.41 van de Wm zijn uitsluitend de procedurele eisen voor het doen van een melding vermeld. Ook in afdeling 1.2 van het Activiteitenbesluit zijn slechts procedurele regels over de meldingsplicht gegeven en is daarin voorgeschreven welke stukken bij een melding moeten worden verstrekt.

Het is al meer dan 20 jaar vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) dat tegen de mededeling over de aanvaardbaarheid van een melding op grond van artikel 8.41 van de Wm geen rechtsmiddelen openstaan, mede omdat deze mededeling geen rechtsgevolg heeft. Zie de uitspraak van de Afdeling van 16 oktober 1997 ([ECLI:NL:RVS:1997:ZF2964](#)) en de uitspraak van 14 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:14](#)). Optie b) valt daarmee af. Als een mededeling geen rechtsgevolg heeft, kunnen daaraan geen rechten worden ontleend.

Het doen van een melding is verplicht alvorens een inrichting op te richten of te veranderen, maar de melding geeft niet tevens het recht om op te richten of te veranderen. Dit recht wordt gegeven door het Activiteitenbesluit zelf, in combinatie met het wettelijke systeem in artikel 8.41 van de Wm, de vergunningsplicht op basis van artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo en de aanwijzing van inrichtingen in artikel 2.1 van het Besluit omgevingsrecht. Dit wil nog niet zeggen dat optie a) daarmee afvalt. Al zou een melding zelf geen rechtsgevolg hebben, waarom zou het recht om het

gemelde veebestand te houden pas kunnen worden verkregen als uitvoering wordt gegeven aan de melding? Toch is de rechtbank van oordeel dat een redelijke uitleg van het Activiteitenbesluit met zich brengt dat moet worden uitgegaan van optie c): het moment waarop feitelijk uitvoering wordt gegeven aan de melding en - in dit geval - het houden van dieren een bepaalde geurbelasting veroorzaakt. Op dat moment ontstaat het recht op het houden van het veebestand dat bij latere meldingen of vergunningverlening kan worden gebruikt. Steun voor dit oordeel vindt de rechtbank in artikel 3.115, tweede lid, van het Activiteitenbesluit. Dit artikel bevat een (net iets andere) regeling van wat in artikel 3, vierde lid van de Wgv is geregeld voor vergunningplichtige inrichtingen. In artikel 3.115, tweede lid, van het Activiteitenbesluit wordt gesproken over de geurbelasting die de inrichting *veroorzaakt* (cursivering rechtbank). Door een melding zelf wordt geen geurbelasting veroorzaakt. Dat gebeurt pas als er dieren worden gehouden. De keuze voor optie a) zou bovendien als ongewenst effect hebben, dat inrichtingen de maximale milieuruimte binnen het Activiteitenbesluit zouden kunnen gaan melden en deze maximale ruimte vervolgens claimen zonder er gebruik van te maken. De keuze voor optie c) brengt wel met zich dat een onderscheid bestaat tussen enerzijds inrichtingen die vóór 1 januari 2013 een omgevingsvergunning hadden en die na 1 januari 2013 onder het Activiteitenbesluit vallen en anderzijds inrichtingen die onder het Activiteitenbesluit vallen maar niet beschikken over een eerdere omgevingsvergunning die het recht geeft om een bepaalde geurbelasting te veroorzaken (zoals die van eiser). De rechtbank acht dit onderscheid gerechtvaardigd, omdat de, vóór 1 januari 2013 verleende vergunning, ontegenzeggelijk wel een rechtsgevolg heeft gehad. Ook al is deze vergunning van rechtswege vervallen als het bedrijf na 1 januari 2013 onder de werkingssfeer van het Activiteitenbesluit is gaan vallen, dat recht blijft behouden, mede gelet op de redactie van artikel 3, vierde lid van de Wgv (waarin wordt uitgegaan van een eerder vergund veebestand). Een ander effect zal zijn dat een bedrijf dat een melding doet, zich zal moeten realiseren dat er een risico bestaat dat regelgeving nadien wijzigt en dat stilzitten kan betekenen dat het uitvoeren van de melding in strijd komt met (regelgeving op basis van) het Activiteitenbesluit. Ook het bevoegd gezag zal bij de wijziging van regelgeving moeten verifiëren of uitvoering is gegeven aan een melding. Dit alles kan eiser echter niet baten, omdat vast staat dat eiser nooit de in 2015 gemelde vleeskalkoenen heeft gehouden. Dat zou overigens ook in strijd zijn geweest met het bestemmingsplan en artikel 2.1, eerste lid onder c, van de Wabo.

De rechtbank concludeert dat eiser door de melding van 5 februari 2012 geen rechten heeft verkregen om het gemelde veebestand te houden. Verweerder heeft het destijds gemelde veebestand terecht buiten beschouwing gelaten. Niet in geschil is dat daarna niet wordt voldaan aan artikel 3 van de Wgv. Het bestreden besluit is dus juist.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:1536](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 18-04-2018, 201702356/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1289](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 394

MK CRvB, 27-03-2018 (publ. 16-04-2018), 16/245 WWB, 16/1194 WWB

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 5:43

Wetboek van Strafrecht (Sr) 68

WWB 17 lid 1, 18a

BIJSTAND. BOETE. NE BIS IN IDEM-BEGINSEL. "HETZELFDE FEIT." I.c. is sprake van "hetzelfde feit". Derhalve kan niet opnieuw een boete worden opgelegd.

Oplegging boetes in verband met schending van de inlichtingenverplichting door de inkomsten niet aan het college te melden.

Raad: Vaststaat dat het bij boete 1 en bij boete 2 gaat om dezelfde werkzaamheden (als heftruckchauffeur bij inlener [BV]) voor hetzelfde uitzendbureau ([naam uitzendbureau]). Vaststaat verder dat appellant met deze werkzaamheden een aanvang heeft gemaakt op 20 maart 2013 en dat appellant deze onafgebroken heeft verricht tot en met 11 augustus 2013. De beboete overtreding is bij beide boetes de schending van de wettelijke inlichtingenverplichting doordat appellant de verkregen inkomsten uit deze werkzaamheden niet heeft gemeld.

Het college heeft het standpunt ingenomen dat aan boete 1 en boete 2 twee zelfstandige overtredingen ten grondslag zijn gelegd. Volgens het college is sprake van een herhaalde schending van de inlichtingenverplichting en is geen strijd met het in artikel 5:43 van de Awb neergelegde ne bis in idem beginsel.

Artikel 5:43 van de Awb, voor zover hier van belang, bepaalt dat het bestuursorgaan geen bestuurlijke boete oplegt indien aan de overtreder wegens dezelfde overtreding reeds eerder een bestuurlijke boete is opgelegd. Beoordeeld moet daarom worden of hier sprake is van dezelfde overtreding.

Uit de totstandkomingsgeschiedenis van dit artikel (Kamerstukken II 2003/2004, 29 702, nr. 3, blz. 136 e.v.) blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat voor de uitleg van het begrip "dezelfde overtreding" aansluiting wordt gezocht bij de strafrechtelijke rechtspraak.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 1 februari 2011 ([ECLI:NL:HR:2011:BM9102](#), r.o. 2.8 en 2.9) de maatstaf voor de beoordeling of sprake is van "hetzelfde feit" in artikel 68 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) verduidelijkt. Uit dit arrest blijkt dat bij de toetsing of sprake is van "hetzelfde feit" als relevante vergelijkingsfactoren moeten worden betrokken de juridische aard van de feiten en de gedraging van de verdachte. Daarbij merkt de Hoge Raad op dat de beantwoording van de vraag wat moet worden verstaan onder "hetzelfde feit" mede wordt bepaald door de omstandigheden van het geval. Daarbij geldt nochtans als vuistregel dat een aanzienlijk verschil in de feiten en/of in de

gedragingen tot de slotsom kan leiden dat geen sprake is van "hetzelfde feit" in de zin van artikel 68 Sr.

Toepassing van de (...) maatstaf leidt tot de conclusie dat aan boete 1 en boete 2 dezelfde overtreding als bedoeld in artikel 5:43 van de Awb ten grondslag is gelegd. In dit geval heeft de beboete gedraging zowel bij boete 1 als bij boete 2 bestaan uit het niet melden van voor de vaststelling van het recht op bijstand relevante feiten en omstandigheden. Beide beboete gedragingen hebben dezelfde juridische aard, namelijk schending van de inlichtingenverplichting. De niet gemelde feiten en omstandigheden zien zowel bij boete 1 als bij boete 2 op het genieten van inkomsten uit exact dezelfde werkzaamheden bij dezelfde werkgever die in hetzelfde ononderbroken tijdvak hebben plaatsgevonden en elkaar deels in tijd overlappen. Dit betekent dat sprake is van hetzelfde feit (...).

Dat boete 1 is gekoppeld aan een benadelingsbedrag dat nadien te laag bleek te zijn, leidt niet tot een ander oordeel. Bij de beoordeling van de vraag of boete 1 is opgelegd voor dezelfde overtreding komt het niet aan op het benadelingsbedrag waaraan boete 1 is gekoppeld, maar is de omschrijving van de beboetbare gedraging waarvoor die boete is opgelegd bepalend, zulks in vergelijking met de omschrijving van de beboetbare gedraging waarvoor boete 2 is opgelegd. Dat nadien is komen vast te staan dat een langere periode en meer uren is gewerkt betreft voorts niet een aanzienlijk verschil in de feiten.

Uit (...) volgt dat niet opnieuw een boete kan worden opgelegd voor de nader gebleken verzwegen werkzaamheden en de daaruit verkregen inkomsten. Dit betekent dat het college ten onrechte boete 2 heeft opgelegd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1029](#)

JnB2018, 395

MK CRvB, 13-03-2018 (publ. 16-04-2018), 16/2573 PW

dagelijks bestuur van de intergemeentelijke sociale dienst Brunssum, Onderbanken Landgraaf.

Mededingingswet (Mw) 70c lid 1

PW 5 aanhef en onder e, 15 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR BUDGETBEHEER. De Raad is van oordeel dat het mededingingsrecht kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van appellante in deze procedure. De Mw ziet op bescherming van het belang van eerlijke mededinging bij het verrichten van economische activiteiten. Het belang van eerlijke mededinging strekt niet tot bescherming van het belang van appellante bij het verkrijgen van bijzondere bijstand voor budgetbeheer. Dat appellante, zoals ter zitting betoogd, als afnemer van budgetbeheer consument is en in die hoedanigheid onder de bescherming van de bepalingen van de Mw valt, betekent niet dat deze bepalingen appellante in de hoedanigheid van aanvrager van bijzondere bijstand voor de kosten van budgetbeheer eveneens beschermen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1064](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 396

MK CRvB, 11-04-2018 (publ. 17-04-2018), 16/7488 TW

Raad van bestuur van het Uvw.

Besluit 3/80 6

TOESLAGENWET. PREJUDICIËLE VRAGEN. VRIJWILLIG AFSTAND NATIONALITEIT. WOONPLAATSVOORWAARDE.

De Centrale Raad van Beroep

- verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU antwoord te geven op de volgende vragen:

1. Kan een Turkse onderdaan die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat is toegetreden, de nationaliteit van die lidstaat heeft verworven zonder afstand te doen van zijn Turkse nationaliteit en vervolgens vrijwillig afstand heeft gedaan van de nationaliteit van die lidstaat van ontvangst en daarmee van het Unieburgerschap, een beroep doen op artikel 6 van Besluit 3/80 om zich aan de woonplaatsvoorwaarde van de TW te onttrekken?
2. Zo ja, op welk moment moet deze Turkse onderdaan voldoen aan de voorwaarde dat hij geen Unieburger is, om aanspraken te ontlenen aan artikel 6 van Besluit 3/80: reeds op het moment van vertrek uit de ontvangende lidstaat, dan wel pas vanaf het latere moment waarop de te exporteren uitkering in het buitenland zou moeten worden betaald?
3. Moet artikel 6, eerste lid, van Besluit 3/80 aldus worden uitgelegd dat aan een Turkse onderdaan die op het moment van remigratie naar Turkije nog over de nationaliteit van een lidstaat beschikte, maar deze op een later moment vrijwillig heeft opgegeven, vanaf dit laatste moment de aanspraak op een bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende uitkering die ertoe strekt een minimuminkomen te waarborgen op basis van het sociaal minimum van de betreffende lidstaat, niet mag worden ontzegd om de enkele reden dat hij in Turkije woont, zelfs als hij tot het moment van vertrek uit de betreffende lidstaat geen aanspraak op deze bijzondere uitkering kon maken omdat toen nog niet aan de toekenningsvoorwaarden was voldaan?

[ECLI:NL:CRVB:2018:1120](#)

Zie voorts de uitspraak van de CRvB van 11 april 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1121](#).

Bij deze uitspraken heeft de Centrale Raad van Beroep een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 397

MK CRvB, 11-04-2018, 16/4199 TW

Raad van bestuur van het Uvw.

TW 1 lid 3 aanhef en onder a

TOESLAGENWET. BLOEDVERWANT IN DE EERSTE GRAAD. Niet ter discussie staat dat [naam], hoewel dit door appellante anders wordt ervaren, volgens de wet geen bloedverwant in de eerste graad van appellante is. De stelling van appellante dat [naam] in redelijkheid gelijk had moeten worden gesteld met een bloedverwant in de eerste graad, gaat niet op. De van toepassing zijnde regelgeving is dwingend geformuleerd en biedt geen ruimte voor de door appellante voorgestane redelijkheidstoets.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1070](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB2018, 398

MK ABRS, 18-04-2018, 201704549/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Drank- en Horecawet (Dhw) 1, 24

DRANK- EN HORECAWET. Ook op het moment dat geen leidinggevende achter de balie aanwezig is, is de slijtlokaliteit voor het publiek geopend en is door het niet aanwezig zijn van een leidinggevende artikel 24, eerste lid, van de Dhw overtreden. Hoewel artikel 24, eerste lid, van de Dhw niet strekt ter bescherming van de belangen van SlijtersUnie, staat artikel 8:69a van de Awb daarom toch niet in de weg aan vernietiging van het besluit op bezwaar.

Verwijzing naar ABRS 28-12-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:3453](#),

[ECLI:NL:RVS:2016:3454](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:3451](#).

[...] afwijzing van het verzoek van de SlijtersUnie om handhavend op te treden tegen [...] vanwege het overtreden van artikel 24 van de Drank- en Horecawet (hierna: Dhw).

[...] In de uitspraak van 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2252](#) oordeelde de Afdeling dat pakketbezorger [...], op het moment dat zij sterke drank bezorgt, niet wordt aangemerkt als verstrekker van de sterke drank. Daartoe acht de Afdeling van belang dat voor het uitoefenen van het slijtersbedrijf vereist is dat het verstrekken van sterke drank tot de bedrijfsuitoefening behoort dan wel dat de verstrekker daarvoor wordt betaald door degene aan wie de sterke drank wordt verstrekt.

Uit deze uitspraak is geenszins af te leiden dat enkel op het moment dat verkoophandelingen worden of kunnen worden verricht en overhandiging van de drank plaats vindt, sprake is van het uitoefenen van het slijtersbedrijf, zoals [...] en [...] betogen. Het verstrekken van sterke drank behoort tot de bedrijfsuitoefening van [...]. Deze uitoefening vindt plaats in de ruimte waarin de balie staat. Deze ruimte dient derhalve aangemerkt te worden als slijtlokaliteit. Het enkel plaatsen van een bordje "gesloten" op de balie, maakt niet dat in deze slijtlokaliteit, op de momenten dat het bordje geplaatst is, geen slijtersbedrijf uitgeoefend wordt. Evenmin maakt het feit dat de

klant de flessen drank niet zelf kan pakken dat er geen slijtersbedrijf wordt uitgeoefend. De ruimte is immers bestemd voor het bedrijfsmatig of anders dan om niet aan particulieren verstrekken van sterke drank voor gebruik elders dan ter plaatse. Onbetwist is dat de ruimte voor de balie onderdeel uitmaakt van de slijtlokaliteit en dat deze vrij toegankelijk is via de ingang waarboven "Slijterij" staat vermeld. Ook op de momenten dat het door afwezigheid van personeel niet mogelijk is om daadwerkelijk producten te kopen in deze ruimte wordt daar het slijtersbedrijf uitgeoefend. Daarbij blijkt uit het rapport van bevindingen van 9 oktober 2015 en het rapport van bevindingen van 10 december 2015 dat de balie ten tijde van deze controles bemand werd door een medewerker die geen leidinggevende was. Ter zitting heeft [...] bevestigd dat dit mogelijk is, maar dat de medewerker geen drank verkoopt.

Uit de vrije toegankelijkheid van de slijterij en het systeem waarbij een bel afgaat op het moment dat een klant binnentreedt zodat de balie bemand kan worden, danwel dat een medewerker de klant te woord staat en een leidinggevende roept voor de verkoop, blijkt dat de slijtlokaliteit voor het publiek geopend is. Het bordje "gesloten" op de balie doet daar niet aan af.

De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht geoordeeld dat ook op het moment dat geen leidinggevende achter de balie aanwezig is, de slijtlokaliteit voor het publiek geopend is en dat door het niet aanwezig zijn van een leidinggevende artikel 24, eerste lid, van de Dhw overtreden is.

[...] Zoals hiervoor reeds geoordeeld, is de slijterij niet enkel in bedrijf op het moment dat de leidinggevende daar aanwezig is. Van de door [...] en [...] gestelde toerekening van kosten aan de slijterij en de supermarkt afhankelijk van de aanwezigheid van de leidinggevende is bovendien niet gebleken. Uit de rapporten van bevindingen van de controles op 9 oktober 2015 en 10 december 2015 blijkt dat bij binnenkomst van de controleurs de leidinggevende uit de supermarkt naar de slijterij werd geroepen. De wijze waarop de leidinggevende toezicht houdt is niet wezenlijk anders dan bij de supermarkten waarover de uitspraken van 28 december 2016 [red:

[ECLI:NL:RVS:2016:3453](#), [ECLI:NL:RVS:2016:3454](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:3451](#)] gaan.

Er is dan ook geen aanleiding om anders te oordelen dan in die zaken. Evenals in die zaken draagt de hier aan de orde zijnde schending van artikel 24, eerste lid, van de Dhw bij aan het oordeel dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Hoewel artikel 24, eerste lid, van de Dhw niet strekt ter bescherming van de belangen van SlijtersUnie, staat artikel 8:69a van de Awb daarom toch niet in de weg aan vernietiging van het besluit [op bezwaar] [...]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1280](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2018, 399

MK ABRS, 18-04-2018, 201708475/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet inburgering 7

Awb 1:3

INBURGERING. Een 'voorlopige beschikking' met betrekking tot een inburgeringsboete is een voornemen een boete op te leggen.

In de brief van 19 september 2016 heeft de minister vermeld dat deze brief een voorlopige beschikking betreft. De minister heeft aangegeven dat [appellante] een boete zal krijgen, maar dat de hoogte ervan afhangt of zij op basis van nadere informatie aannemelijk kan maken dat zij niet binnen de gestelde termijn aan de inburgeringsplicht kon voldoen. Ook kon zij hiertoe om een telefonisch gesprek vragen. Zoals de minister in het verweerschrift bij de rechtbank reeds heeft aangegeven, moet de brief van 19 september 2016 worden aangemerkt als een voornemen een boete op te leggen. Hoewel de formulering van deze brief ongelukkig is en voorstelbaar is dat dit tot verwarring heeft kunnen leiden, moet het er gelet op het vorenstaande voor worden gehouden dat deze brief geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Dat de minister het telefonisch gesprek een hoorzitting noemt maakt dit niet anders, omdat het gebruik van het woord hoorzitting op zich niet betekent dat de brief van 19 september 2016 een besluit als evenbedoeld is.

[ECLI:NL:RVS:2018:1300](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2018, 400

MK ABRS, 18-04-2018, 201705248/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:4, 7:12, 8:113

RWN 14

NEDERLANDERSCHAP. Gelet op de zware maatregel die de intrekking van het Nederlanderschap vormt, had de staatssecretaris niet zonder meer voorbij mogen gaan aan de mogelijke verblijfsrechtelijke aanspraken die appellante gehad zou hebben als zij direct na de verbreking van de relatie met haar partner om wijziging van de beperking van haar verblijfsvergunning zou hebben gevraagd.

[appellante] heeft steeds aangevoerd dat zij niet opzettelijk relevante informatie heeft achtergehouden dan wel frauduleus heeft gehandeld. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft zij erop gewezen dat indien zij ten tijde van de verbreking van de relatie en samenwoning met [partner] die wijzigingen zou hebben doorgegeven, zij in aanmerking zou zijn gekomen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voorgezet verblijf'. [...]

De staatssecretaris heeft de in [hiervoor] gestelde omstandigheid niet bij zijn beoordeling van de evenredigheid van de intrekking van het Nederlanderschap betrokken, omdat [appellante] destijds geen aanvraag om verlening van een dergelijke verblijfsvergunning heeft ingediend. Gelet op de zware maatregel die de intrekking van het

Nederlandschap vormt, had de staatssecretaris niet zonder meer voorbij mogen gaan aan de mogelijke verblijfsrechtelijke aanspraken die [appellante] gehad zou hebben als zij direct na de verbreking van de relatie met [partner] om wijziging van de beperking van haar verblijfsvergunning zou hebben gevraagd. Waarom zij die aanspraken had, heeft [appellante] met argumenten gestaafd. De staatssecretaris heeft ter zitting bevestigd dat de beoordeling of [appellante] ten tijde van de verbreking van de relatie met [partner] in aanmerking zou zijn gekomen voor voormelde verblijfsvergunning, niet ingewikkeld is. Niet is gebleken dat een dergelijke beoordeling zo bezwarend voor de staatssecretaris is, dat deze niet van hem gevergd kan worden. Nu voorts geenszins valt uit te sluiten dat deze beoordeling in het voordeel van [appellante] was uitgevallen, hetgeen betekende dat zij ten tijde van het verzoek op andere gronden rechtmatig verblijf hier te lande had, heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd dat de gevolgen van de intrekking van het Nederlandschap in dit geval niet onevenredig zijn, als bedoel in artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2018:1298](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 401

MK ABRS, 18-04-2018, 201700743/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 1

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 15a lid 1, lid 2, lid 3

WAV. Het geven van de cautie staat niet in de weg aan de medewerkingsverplichting van artikel 15a van de Wav.

[...] boete [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav en een boete [...] wegens overtreding van artikel 15a, eerste, tweede en derde lid, van de Wav. [...].

[...] Boete wegens overtreding van artikel 15a van de Wav

[...] Vast staat dat de arbeidsinspecteurs op 14 november 2014 omstreeks 18:50 uur de cautie aan [appellant] hebben gegeven en daarna mondeling hebben gevorderd medewerking te verlenen bij het vaststellen van de identiteit van de twee mannen.

Uit artikel 6 van EVRM wordt door het EHRM afgeleid dat degene die wordt beschuldigd van het hebben begaan van een strafbaar feit en wordt bedreigd met het opleggen van een straf, zwijgrecht - het recht om zichzelf niet te incrimineren - toekomt. [...]

Op het moment dat door de arbeidsinspecteurs de cautie aan [appellant] werd gegeven, wat inhoudt dat zij hem hebben medegedeeld dat hij niet tot antwoorden was verplicht, kwam hem het recht toe om zich op het zwijgrecht te beroepen. Het standpunt van de staatssecretaris, zoals hij dat ter zitting bij de Afdeling heeft ingenomen, dat het niet noodzakelijk was om al in dit stadium van het onderzoek in het kader van toezicht de

cautie aan [appellant] te geven, wat daarvan ook zij, laat onverlet dat de arbeidsinspecteurs dit wel hebben gedaan en dat [appellant] zich dientengevolge op zijn zwijgrecht kon beroepen.

[...] de arbeidsinspecteurs [hebben] waargenomen dat de twee mannen in de keuken van het restaurant aanwezig waren, van wie zeker een arbeid verrichtte. Gelet op artikel 15a van de Wav was [appellant] verplicht om, na de daartoe strekkende vorderingen, de identiteit van de twee mannen vast te stellen. Aan die verplichting doet niet af dat [appellant] vanwege het geven van de cautie op dat moment niet was verplicht vragen van de arbeidsinspecteurs te beantwoorden. [appellant] was daarbij gelet op de Wet op de identificatieplicht reeds gehouden om de identiteit van de twee mannen te controleren en een afschrift van [appellant]n identiteitsdocumenten in zijn administratie op te nemen, zodat hij geacht wordt over deze gegevens te hebben beschikt. Gelet hierop is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de beroepsgrond van [appellant], dat in strijd met het verbod van zelfincriminatie van hem medewerking is gevorderd om de identiteit van de twee mannen te noemen, faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1301](#)

JnB2018, 402

MK ABRS, 18-04-2018, 201706433/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid), appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 2

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 19d lid 1, 19d lid 2, 19d lid 6

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 18b lid 2

WAV. Geen matiging boete. Wederpartij heeft financiële situatie niet inzichtelijk gemaakt. Nu sprake is van twee verschillende overtredingen met een verschillende strekking, noopt de omstandigheid dat de boete ter zake van de overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav, cumuleert met de aan de maatschap opgelegde boete wegens de in samenloop daarmee gepleegde overtreding van artikel 18b, tweede lid, van de Wmm, evenmin tot matiging. Langlopende betalingsregeling is niet gepast. Eerder is een boete opgelegd en vennootschap heeft niet alles eraan gedaan om herhaling te voorkomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1299](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 403

MK ABRS, 18-04-2018, 201705532/1/A3

minister van Financiën.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Eurowob 1 aanhef en onder a, 2 lid 3

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2 lid 1, lid 3, 8:26

Grondwet 68

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder c en f, 3, 10 lid 2 aanhef en onder e, 11 lid 1 en 2

WOB. Dat een ieder een Wob-verzoek kan doen en dat bepaalde (rechts)personen bijzondere interesse kunnen hebben in en belang kunnen hebben bij kennisname van bepaalde documenten betekent niet dat deze (rechts)personen ook belanghebbende zijn bij een besluit op een verzoek dat door een ander is gedaan. Zie ook ABRS 18-04-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:1255](#). Advies landsadvocaat. Dat de minister delen uit die adviezen heeft gebruikt voor de beantwoording van de vragen uit de Tweede Kamer en hij daarbij heeft geciteerd uit de adviezen, maakt niet dat het advies niet langer voor intern gebruik is bedoeld. Dat de landsadvocaat de juridische merites van mogelijke keuzes bespreekt, betekent niet dat geen sprake zou zijn van persoonlijke beleidsopvattingen.

Dat het advies geciteerd is tijdens de parlementaire behandeling betekent niet dat deze citaten geen persoonlijke beleidsopvattingen betreffen. Op de informatieverstrekking aan de kamers is de Wob niet van toepassing.

In artikel 10 van het EVRM ligt in dit geval geen grond voor het oordeel dat de minister meer informatie diende openbaar te maken dan hij heeft gedaan.

[Gedeeltelijke toewijzing/afwijzing] [...] verzoek van [appellante] om openbaarmaking op grond van de Wob van alle documenten inzake het Artikel 2-Fonds (minus de officiële kamerstukken die al openbaar zijn), inclusief het advies van de landsadvocaat en alle documenten inzake de ZRBG-renten [...].

[...] Verzoek vereniging Verbond Belangenbehartiging Vervolgingslachtoffers

[...] Een ieder kan op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wob een verzoek doen om informatie neergelegd in documenten. Daartoe hoeft geen belang te worden gesteld. Dat een ieder een Wob-verzoek kan doen en dat bepaalde (rechts)personen bijzondere interesse kunnen hebben in en belang kunnen hebben bij kennisname van bepaalde documenten betekent niet dat deze (rechts)personen ook belanghebbende zijn bij een besluit op een verzoek dat door een ander is gedaan. Dat VBV belangen behartigt die samenhangen met de verzochte informatie en de transparantie van die informatie, maakt niet dat zij bij een besluit op een Wob-verzoek van een ander dat ziet op dergelijke informatie belanghebbende is. Ook het feit dat door VBV een gelijkkluidend Wob-verzoek is gedaan, maakt VBV geen belanghebbende bij het besluit op het Wob-verzoek van [appellante]. Tegen een besluit op het door VBV ingediende verzoek staan de rechtsmiddelen van bezwaar en (hoger) beroep open waarin VBV haar standpunt omtrent een mogelijk aan haar gerichte weigering kenbaar kan maken.

VBV heeft gelet op het voorgaande geen rechtstreeks betrokken belang bij het aan [appellante] gerichte besluit en kan derhalve niet als belanghebbende bij het weigeringsbesluit worden aangemerkt. Nu zij daarbij geen belanghebbende is, kan zij niet op grond van artikel 8:26 van de Awb als partij aan het geding deelnemen.

Artikel 11 van de Wob

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 december 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:3497](#) ontvalt aan een beraad het interne karakter indien daarbij een externe derde is betrokken die een eigen belang behartigt dat als zodanig bij het beraad een rol speelt. [...]

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het advies van de landsadvocaat is opgesteld ten behoeve van intern beraad. De minister heeft zich bij de beantwoording van vragen uit de Tweede Kamer over het wetsvoorstel Wet vrijstelling uitkeringen Artikel 2-Fonds laten adviseren door de landsadvocaat. De landsadvocaat heeft de adviezen opgesteld voor intern gebruik binnen de overheid door de staatssecretaris en zijn ambtenaren.

Anders dan [appellante] betoogt, ontvalt aan een juridisch advies van de landsadvocaat niet het karakter van intern beraad als het advies als autoriteitsargument wordt gehanteerd. In dit geval heeft de landsadvocaat geen ander belang dan het bestuursorgaan vanuit de eigen ervaring en deskundigheid een opvatting te geven over een bestuurlijke aangelegenheid. Dat de minister delen uit die adviezen heeft gebruikt voor de beantwoording van de vragen uit de Tweede Kamer en hij daarbij heeft geciteerd uit de adviezen, maakt niet dat het advies niet langer voor intern gebruik is bedoeld.

[...] De Afdeling is voorts van oordeel dat het advies persoonlijke beleidsopvattingen bevat. Het advies van de landsadvocaat bevat opvattingen, voorstellen, aanbevelingen en conclusies van de landsadvocaat in het kader van het vormgeven van het wetsvoorstel en de gevolgen daarvan alsmede inschattingen omtrent eventuele ter zake te voeren procedures, zodat is voldaan aan de definitie als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Wob. Dat de landsadvocaat de juridische merites van mogelijke keuzes bespreekt, betekent niet dat geen sprake zou zijn van persoonlijke beleidsopvattingen. De opvattingen zijn immers, ook wanneer deze een juridische waardering van verschillende benaderingen betreffen, persoonlijke opvattingen van degene die deze opschrijft.

Dat het advies geciteerd is tijdens de parlementaire behandeling betekent niet dat deze citaten geen persoonlijke beleidsopvattingen betreffen. Op de informatieverstrekking aan de kamers is de Wob niet van toepassing. Het gebruik van de citaten in het debat met de Kamer wordt derhalve niet beperkt door de vraag of die citaten persoonlijke beleidsopvattingen zijn of niet. Aan het gebruik van de citaten in het parlementaire debat kan derhalve niet de conclusie worden verbonden dat de citaten geen persoonlijke beleidsopvattingen zijn dan wel dat uit het gebruik van deze citaten blijkt dat de persoonlijke beleidsopvattingen uit het advies eenvoudig gescheiden kunnen worden van de overige gegevens.

[...] Artikel 10 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

[...] De rechtbank heeft in artikel 10 van het EVRM terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de minister meer informatie diende openbaar te maken dan hij heeft gedaan. Anders dan [appellante] stelt, maakt het feit dat journalisten haar verzoek met aandacht volgen en interesse hebben in de verzochte informatie niet dat zij zelf aan artikel 10 van het EVRM ook een recht op informatie kan ontleen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1258](#)

MK ABRS, 19-04-2018, 201700522/1/A3

minister van Defensie.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:26

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10 lid 1 onder b, lid 2 onder a

WOB. Weigering interne memoranda en beeldmateriaal bijdragen Nederlandse krijgsmacht in de strijd tegen ISIS in Irak. De minister heeft het openbaar maken van deze informatie aan kunnen merken als een gevaar voor de veiligheid van de staat. Gelet op de aard van de informatie kan het openbaar maken daarvan bij een lopende missie de relatie met andere staten en internationale organisaties schaden. De minister is terecht niet tot gedeeltelijke verstrekking van de interne memoranda overgegaan. Verschillen missies Uruzgan en Irak brengen mee dat de minister niet gehouden was beide missies op dezelfde wijze te benaderen bij zijn beslissingen op grond van de Wob. De Wob verplicht niet tot een bewerking die neerkomt op het creëren van nieuwe videobeelden.

[...] de minister [heeft] grotendeels afwijzend besloten op het verzoek van RTL om openbaarmaking van documenten, waaronder interne memoranda en beeldmateriaal inzake de bijdrage van de Nederlandse krijgsmacht in de strijd tegen ISIS in Irak.

[...] De minister heeft de op een persconferentie van de Commandant der Strijdkrachten (hierna: de CdS) van 17 november 2014 getoonde beelden wel openbaar gemaakt.

Grondslag weigering

[...] Voor toepassing van de weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, onder a, van de Wob is het niet noodzakelijk dat men een verslechtering van de goede betrekkingen als zodanig met andere landen of met internationale organisaties voorziet. Voldoende is dat men als gevolg van het verschaffen van informatie ingevolge de wet, voorziet dat het internationale contact op bepaalde punten stroever zal gaan lopen, met bijvoorbeeld als gevolg dat het onderhouden van diplomatieke betrekkingen, of het voeren van bilateraal overleg met landen of internationale organisaties, moeilijker zou gaan verlopen dan voorheen, of dat men in die landen of internationale organisaties minder geneigd zou zijn tot het verstrekken van bepaalde gegevens dan voorheen, aldus de Memorie van Toelichting bij het voorstel voor de Wob (TK 1986-1987, 19 859, nr. 3, p. 34).

Na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de interne memoranda en de beelden stelt de Afdeling vast dat de informatie in de interne memoranda gedetailleerde informatie betreft over lopende operaties en inzicht geeft in deze operaties. De informatie betreft gegevens over wapensystemen, aanvallen, doelen, tijdstippen, afloop van acties, slachtoffers en betrokken coalitiepartners. Uit de informatie kan worden afgeleid welke doelen zijn geraakt, wanneer welke coalitielanden actief zijn en of slachtoffers zijn gemaakt. De informatie over betrokkenheid van Nederland bij specifieke aanvallen kan leiden tot een versterking van de bedreiging van Nederland. De minister heeft het openbaar maken van deze informatie aan kunnen merken als een gevaar voor de veiligheid van de staat. In dat geval dient de minister openbaarmaking van de informatie te weigeren.

Ook heeft de minister gelet op de aard van de informatie terecht aangenomen dat het openbaar maken daarvan bij een lopende missie de relatie met andere staten en

internationale organisaties kan schaden. De minister heeft in redelijkheid aan de weigering ten grondslag kunnen leggen dat het belang bij de openbaarmaking van de interne memoranda en het materiaal niet opweegt tegen het belang bij de betrekkingen met andere staten en internationale organisaties.

De minister heeft zelfstandig aan de hand van de hem bekende feiten en omstandigheden beoordeeld of openbaarmaking van de verzochte informatie kan geschieden. Bij zijn beoordeling is de minister niet gebonden aan de praktijk van openbaarmaking van de coalitiepartners. De door andere landen openbaar gemaakte informatie is voorts niet vergelijkbaar met de gedetailleerde informatie die in de interne memoranda is vervat.

Ter zitting heeft RTL betoogd dat gedeeltelijke openbaarmaking van de interne memoranda, bijvoorbeeld alleen plaats van het doel en aantal slachtoffers, waarbij de overige informatie is weggelakt, tot de mogelijkheid behoort. De interne memoranda bevatten in compacte vorm gedetailleerde informatie die inzicht geeft in werkwijze en patroon van de missie. Ook bij het verstrekken van slechts enkele gegevens is dit het geval. De minister is derhalve terecht niet tot gedeeltelijke verstrekking van de interne memoranda overgegaan.

[...] RTL heeft zowel over de missie in Uruzgan als die in Irak om openbaarmaking van interne memoranda verzocht. Dat het om hetzelfde type stukken gaat over een missie waarbij geweldstoepassing voorkomt, betekent niet dat het reeds daarom gelijke gevallen betreft. Het type missie en de omstandigheden waaronder de militaire acties worden uitgevoerd, kunnen van invloed zijn op de aard van de stukken en op de beoordeling van de weigeringsgronden.

De minister heeft voldoende gemotiveerd dat verschillen bestaan in onder andere het doel en karakter van de missie, de betrokken strijdende partijen, het samenwerkingsverband en de door Nederlandse militairen verrichte handelingen. Deze verschillen brengen mee dat de minister niet gehouden was beide missies op dezelfde wijze te benaderen bij zijn beslissingen op grond van de Wob.

Beelden

[...] De bewerkte en speciaal voor de persconferentie geselecteerde beelden zijn openbaar gemaakt. Het beroep ziet op de niet verstrekte beelden. Na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de beelden stelt de Afdeling vast dat deze onbewerkte beelden de door de rechtbank genoemde gegevens bevatten waaruit gedetailleerde gegevens over de wijze van opereren, tactieken, capaciteiten van systemen en geweldsinstructies kunnen worden afgeleid. De rechtbank heeft, gelet op de aard van de gegevens en de daaruit af te leiden informatie, terecht geoordeeld dat de minister openbaarmaking van deze beelden met de genoemde gegevens vanwege gevaar voor de veiligheid van de staat diende te weigeren en dat het belang van openbaarmaking van deze beelden niet opweegt tegen het belang van de betrekkingen van Nederland met andere staten.

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat van de minister, voor zover dat al mogelijk is, niet zonder nadere wettelijke grondslag kan worden gevegd de videobeelden zodanig te bewerken dat deze worden ontdaan van bedoelde informatie. De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19

december 2012 [ECLI:NL:RVS:2012:BY6799](#) overwogen dat een dergelijke bewerking neerkomt op het creëren van nieuwe videobeelden. Daartoe verplicht de Wob niet. [...] [ECLI:NL:RVS:2018:1255](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Taalanalyse

JnB2018, 405

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-03-2018 (publ. 19-04-2018), AWB 16/25632 AWB 16/25635

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2 en 3:46

TAALANALYSE. In de gegeven omstandigheden acht de rechtbank de taalanalyse geen bruikbaar hulpmiddel bij de beoordeling van de juistheid van de verklaring van eiser dat hij afkomstig is uit Madiina (Mogadishu), omdat de uitkomst van de contra-expertise tegengesteld is aan die van de taalanalyse en uit de contra-expertise kan worden afgeleid dat een zorgvuldig tot stand gekomen, inzichtelijke en concludente taalanalyse evenzeer als uitkomst kan hebben dat de gestelde herkomst uit de regio Zuid-Somalië wordt bevestigd. Dit betekent dat verweerder, ter motivering van zijn standpunt dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, ten onrechte naar de taalanalyse en het weerwoord heeft verwezen. De rechtbank ziet daarom ook geen aanleiding een deskundige te benoemen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder ten onrechte de taalanalyse aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. Dat brengt mee dat sprake is van een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:4590](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2018, 406

HvJEU (Grote kamer), 17-04-2018, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16

B tegen Duitsland en het Verenigd Koninkrijk tegen Franco Vomero

Richtlijn 2004/38/EG

UNIEBURGERS. Als voorwaarde voor verhoogde bescherming, in de zin van artikel 28, lid 3, onder a, van de Verblijfsrichtlijn, tegen verwijdering van het grondgebied geldt dat de betrokkene over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn] dient aldus te worden uitgelegd dat als voorwaarde voor de in die bepaling bedoelde bescherming

tegen verwijdering van het grondgebied geldt dat de betrokkene over een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 en artikel 28, lid 2, van deze richtlijn beschikt.

2) Artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 dient aldus te worden uitgelegd dat in het geval van een Unieburger die een vrijheidsstraf uitzit en jegens wie een besluit tot verwijdering is vastgesteld, aan de in die bepaling vermelde voorwaarde dat de betrokkene „de laatste tien jaar in het gastland [heeft] verbleven” kan zijn voldaan wanneer een algehele beoordeling van de situatie van de betrokkene die rekening houdt met alle relevante aspecten tot de conclusie leidt dat niettegenstaande die detentie de integratiebanden tussen de betrokkene en het gastland niet zijn verbroken. Deze aspecten omvatten met name de sterkte van de met het gastland opgebouwde integratiebanden voordat de betrokkene in detentie is geplaatst, de aard van het strafbare feit dat de opgelegde detentieperiode heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dit feit is gepleegd alsmede het gedrag van de betrokkene gedurende de detentieperiode.

3) Artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 dient aldus te worden uitgelegd dat de vraag of een persoon voldoet aan de voorwaarde dat hij „de laatste tien jaar in het gastland [heeft] verbleven” in de zin van die bepaling, moet worden beoordeeld op de datum waarop het aanvankelijke besluit tot verwijdering is vastgesteld.

[ECLI:EU:C:2018:256](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 407

MK ABRS, 19-04-2018, 201703937/1/V3, 201709124/1/V3 en 201710445/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 9, 46

Richtlijn 2013/33/EU 2, 3, 8

Richtlijn 2008/115/EG 2, 3, 4, 5, 9, 15

Vw 2000 8, 59, 59b, 82

Vb 2000 7.3

PREJUDICIËLE VERWIJZING. De Afdeling vraagt of de Procedurerichtlijn zo kan worden uitgelegd dat een verzoeker door het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening weliswaar tijdelijk niet wordt uitgezet, maar hij daarmee geen legaal verblijf behoudt of verkrijgt.

Aanleiding prejudiciële vragen

[...] Op welke wettelijke grondslag een verzoeker in bewaring kan worden gesteld, hangt onder meer af van het antwoord op de vraag of hij rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000. Indien een verzoeker op de onjuiste grondslag in bewaring is gesteld, is de bewaring van aanvang af onrechtmatig. [...]

Prejudiciële vraag

Indien een verzoek om internationale bescherming is afgewezen en het beroep daartegen geen automatische schorsende werking heeft, kan de verzoeker met een verzoek om een voorlopige voorziening bewerkstelligen dat hij in elk geval tijdelijk niet wordt uitgezet. Dit is voorzien in artikel 7.3, eerste lid, van het Vb 2000. Er moet immers worden voorkomen dat inbreuk wordt gemaakt op het recht van een verzoeker op een doeltreffende voorziening in rechte en het beginsel van non-refoulement moet worden eerbiedigt. De Afdeling vraagt zich echter af, gelet op het onder 9.4. t/m 9.14. overwogene, of artikel 46, achtste lid, van de Procedurerichtlijn zo kan worden uitgelegd dat een verzoeker door het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening weliswaar tijdelijk niet wordt uitgezet, maar hij daarmee geen legaal verblijf behoudt of verkrijgt. Daarom legt de Afdeling het Hof de volgende vragen voor:

1. In het geval dat een beslissingsautoriteit een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond heeft afgewezen in de zin van artikel 46, zesde lid, onder a, van [de Procedurerichtlijn] en het beroep daartegen bij een rechterlijke instantie krachtens nationaal recht geen automatisch schorsende werking heeft, moet artikel 46, achtste lid, van deze richtlijn dan aldus worden uitgelegd dat het louter indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening tot gevolg heeft dat de verzoeker niet langer illegaal verblijf heeft op het grondgebied van de lidstaat als bedoeld in artikel 3 van [de Terugkeerrichtlijn] en hij daarom valt onder de reikwijdte van [de Opvangrichtlijn]?

2. Is voor de beantwoording van vraag 1 van belang dat het nationale recht - gelet op het beginsel van non-refoulement - erin voorziet dat de verzoeker niet zal worden verwijderd voordat een rechterlijke instantie op verzoek heeft beslist dat het beroep tegen de beslissing tot afwijzing van internationale bescherming niet mag worden afgewacht?

[ECLI:NL:RVS:2018:1307](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)